

Exodus 12:11

Gemeente,

Vorige week hadden we het over de bouwtekening. Elk huis dat gebouwd wordt gaat een bouwtekening aan vooraf. Volgens die tekening is het huis gebouwd. Het volbrachte werk van de Heere Jezus is gedaan volgens de tekening van het Oude Testament. Daar kun je zien hoe en waarom Zijn lijden en sterven is volbracht. En vorige week keken we naar een stukje van die tekening: de grote Verzoendag.

Vanmorgen kijken we naar een ander stukje van de tekening. Want we kijken naar het Pascha. Ook dat is vervuld in het lijden en sterven van de Heere Jezus. We kijken eerst weer naar de tekening:

Op de tiende van de eerste maand, 10 januari, moest er een lam apart gezet worden. Een lam van 1 jaar, fris en sterk. Een lam zonder gebrek. En dat werd apart gezet van al het andere vee, 4 dagen tot aan de 14^e van die maand. En de avond van die dag moest het geslacht worden. En bij dat slachten stroomt er bloed uit het lam en dat moet worden opgevangen. En dat bloed dat moet op de deurstijlen gestreken worden. Met een kwastje aan de zijkanten en de bovenkant van de voordeur. En dan moet verder in die nacht iedereen binnen blijven. Op zich een vreemde actie. Bloed van een lam om de deur strijken. Ja, maar het was in opdracht van God met een speciale reden, noodzaak. In deze nacht zend God een engel door Egypte, huis aan huis. Een verderfengel, want in elk huis slaat hij de eerstgeborene jongen dood. Het oudste mannetje van het vee, maar nog erger: de oudste zoon van elk gezin. Moet je nagaan. De oudste zoon in elk gezin in één nacht doodgeslagen. Huis aan huis. Egyptenaren en Israëlieten. Alleen, alleen de huizen waar bloed rondom de deur zit, daar niet. Dus het leek misschien een vreemde actie, maar het had wel een enorme betekenis. Alleen daardoor zou de eerstgeborene gespaard blijven, zou de verderfengel voorbijgaan. Pascha. Dat betekent ook letterlijk: voorbijgaan. Pascha is het gebeuren van het voorbijgaan, dat de verderfengel voorbijgaat. Maar bij de Egyptenaren ging de engel niet voorbij. Daar was overal een dode te betreuren. En daarom zou farao die nacht Israel toch weg laten gaan. Zo geschrokken, zo bang, zo onder de indruk, dat hij nu eindelijk zal zeggen: nou goed ga dan mar, alsjeblieft ga weg, ik laat jullie gaan, jullie hoeven niet langer mijn slaven te blijven, ga weg, trek weg de vrijheid in.

En ieder jaar moest het Pascha gehouden worden. Dat God voorbijgegaan was. En dat zo en daarom Israel uit Egypte was gekomen. Jaar in jaar uit, de eeuwen door moest dat herdacht worden. Moest er een lam geslacht worden. Een Paaslam, Pascha. Dit is het bloed van het lam dat in Egypte geslacht is.

Totdat....totdat Jezus met Zijn discipelen in de nacht voor Zijn sterven het Pascha houdt. En dan zegt Jezus, als de wijn vergoten wordt: dit is het bloed van het Paaslam. Nee, dit is Mijn bloed.

Dus dat betekent de Heere Jezus in Zijn lijden en sterven de vervulling is van deze tekening. Hij is het Paaslam. Hij is het ware Lam, in de kracht van Zijn leven, zonder enig gebrek, zonder enige zonde of tekortkoming, en apart gezet, hoe langer hoe meer alleen gelaten, niemand die Hem ondersteund. Hij is het Paaslam. En dan zien wij ook: waarom is Hij gestorven, gekruisigd? Wat is de bedoeling van Zijn dood? Dat het oordeel voorbij zou gaan. Dat er achter Hem, achter Zijn bloed vrijwaring is van de engelen die het oordeel van God zullen uitvoeren. Die op de jongste dag worden uitgezonden om zondaren te verzamelen en Gods straf uit te voeren. En ze zullen overal komen en iedereen ophalen, behalve, behalve als Jezus als het Lam onze schuilplaats is. Dan gaat het oordeel ons voorbij!

Daar zit een enorme prediking in voor de voorbereidingsweek. Om te beginnen dit. Ook Israël, ook het verbondsvolk werd niet vanzelf overgeslagen met het oordeel. Op zich zou Israël net als Egypte alle eerstgeborenen verliezen. Alleen: Israël mocht wat ontvangen waardoor het oordeel voorbij zou gaan.

Het oordeel gaat dus niet vanzelf en natuurlijk voorbij als je verbondskind bent, gedoopt en kerkelijke meelevend en belijdend lid. Het is een ontzaglijke misleidende gedachte en gevoel om te denken: het zal in principe wel goed komen, tenzij, ja tenzij je echt je boekje te buiten gaat, tenzij je er helemaal met je pet naar gooit en het helemaal op zijn beloop laat. Maar anders gaan we er maar vanuit dat het goed zit. Nee, ga er maar vanuit het dat verkeerd zit. Ook al ben je verbondskind en meelevend. Er moet wat gebeuren om het oordeel te ontgaan. Want de zonden van de wereld, daar zijn wij in ons hart ook echt niet vreemd aan. Wat anderen doen, daarvan vind je de kiemen in je eigen hart. Het is alleen genade dat het binnen de muren blijft, maar het zit er net zo goed. En het weegt bij ons nog zwaarder. De wereld zondigt tegen God, Die hen schiep en draagt. Maar wij zondigen tegen God, Die ons schiep en draagt, én opnam in Zijn verbond, omringt met Zijn liefdekoorden, achternaloopt met Zijn trouw. Dat is toch het verschil tussen je buurman een klap geven, vreselijk, en je moeder, nog vreselijker. Zij heeft zoveel mee voor je gedaan. Wij zijn, net als de wereld, ja meer dan de wereld, het oordeel waardig. Onze zonden wegen zwaarder.

Als er niks gebeurt gaan we verloren. Het gaat vanzelf verkeerd met ons. Maar in het bloed van het Lam is voorbijgang. Het bloed dat spreekt van Jezus' gehoorzaamheid en van Zijn leven dat Hij gaf. Zijn leven gegeven tot vergeving. Tot volkomen vergeving. En God geeft dat. Het was niet een vondst van Mozes of het volk: weet je wat, laten wij nou eens proberen met een lam. Ja, goed idee, misschien dat dat helpt en ons vrijwaart. Nee, God gaf het. God had het Zelf ingezet en gaf er opdracht voor. God heeft Zelf Zijn Zoon opdracht gegeven. God heeft Zelf Zijn Zoon gezonden. God heeft Zelf Zijn Zoon gegeven. Zie het Lam Gods. Hij beschikt het en Hij zorgt ervoor. En Hij laat het verkondigen: Jezus is het Paaslam. Achter Hem is verlossing, vrijwaring van het oordeel.

En dan zien we waar het om gaat: om geloof. En wat dat is. Want ze doen het toch maar, dat lam slachten. Ze geloven, ze nemen voor waarachtig aan dat dat nodig zal zijn. Ze denken niet: nou ja het zal wel, zonder bloed aan de deur

loopt het ook wel goed af. En daarom blijven ze in huis die nacht. Ze gaan niet nieuwsgierig kijken op de straat of ze al wat horen, wat zien, zouden er echt mensen en dieren sterven vannacht? Toch eens gaan kijken in die Egyptische buurt of er echt slachtoffers zijn gevallen. En ze geloven ook dat het helpt. Ze denken niet: och, nou ja, een beetje bloed aan de deur, wat zou dat uitmaken? We kunnen ons beter verstoppen in de schuur of in een schuilkelder of in de stal. Dat helpt misschien, maar dat bloed aan de deur....

Dat is geloof: het Lam is nodig. Zonder Jezus zal ik niet vrijuit gaan. Zonder Jezus zal ik de eeuwige dood sterven, Gods toorn niet ontlopen. Is er nog een middel om de welverdiende straf te ontgaan en weer tot genade te komen? En dat is geloof: het Lam zal redding geven. Jezus' bloed is voldoende. Dat doet het oordeel aan mij voorbijgaan. Zijn bloed redt en verlost van het verderf. Ik ben met het Lam tevreden. Dit Lam moet ik hebben, dit Lam mag ik ontvangen.

Kohlbrugge heeft daarvan geschreven: toen ik radeloos lag in mijn zondesschuld, toen ik niet voor- of achteruit kon, toen ik geen zonde kon overwinnen en geen schuld ongedaan maken toen sprak God tot mij: zijt gij met Mijn Lam tevreden?

Dat beslist over behouden of verloren, een oordeel dat voorbijgaat of dat je treft. Bent u, ben jij met Gods Lam tevreden? Laten we zeggen: dat is de hoofdzaak van de voorbereiding op het Heilig Avondmaal: ben ik met Gods Lam tevreden? Dat is overigens ook voorbereiding op het gericht en op de wederkomst. En die kunnen nog voor de avondmaals-zondag plaatsvinden.

Nog steeds het Lam afwijzen? Omdat we het niet zo nodig achten? De noodzaak er niet van inzien? Als een farizeeër ons beter wanen en voelen dan de wereld. Als een onverschillige van heel het oordeel niet al te veel moeten hebben. Als een ongelovige het Lam afkeuren en niet voldoende achten? Bekeer u, bekeer je. En schuil achter het Lam.

Wat in elk geval niemand helpt is om het Lam af te wijzen en dan toch maar ten avondmaal te gaan en brood en wijn te nemen. Dat moet u in elk geval niet doen, dat helpt niet, maar dat ontheiligt en onteert het sacrament dat Christus alleen voor Zijn gelovigen heeft ingesteld.

Wie met Lam tevreden is, die kome tot de tafel volgende week. Die hore het: dit is het bloed van Christus. Hij is voor ú geslacht, voor ú gestorven. Neem en eet. En stille verwondering mag je overweldigen. Diepe ontroering je in beslag nemen. Ik was ten oordeel verwezen, maar het is toch goed gekomen. Door Uw bloed Heere Jezus.

Zo komt er voor de week van voorbereiding één vraag naar ons toe: wie is het Lam voor u, voor jou? En ik zeg het om een betrouwbare gids te zijn ook deze keer weer: leg deze vraag niet naast je neer. Zo van, och, ik weet het niet, maar laat maar. Of: het zal wel, ik ga er maar van uit dat het allemaal in orde is. Eens is onze laatste voorbereidingsweek.

Maar er is nog een tweede punt voor de voorbereidingsweek. Dat juist ook geldt als je mag weten dat het Lam ook jouw Lam is geworden. En dat is het oefenen in verlangen. De voorbereidingsweek is dus ook om verlangen te oefenen, op te wekken. Dat zien we in het tweede punt van de preek.

Want we hebben nog niet alles gehad van de tekening van het Pascha. Want er gebeurt niet alleen wat met het bloed van dat lam. Opvangen en rond de deurstijlen strijken. Er gebeurde ook wat met het vlees van het lam. Rond dat vlees werd een maaltijd gehouden. En volgende week hopen we erop te letten wat dat voor een maaltijd was. Maar vandaag hoe die maaltijd gegeten moest worden. Dat staat apart vermeld in vers 11. Alzo zult gij eten: uw lenden zullen opgeschort zijn, uw schoenen aan uw voeten en uw staf in uw hand.

Dat was niet normaal. Zo zat je niet aan tafel normaal gesproken bij andere maaltijden. Kijk maar eens goed naar de tekening: daar zitten of liggen ze te eten en ze hebben hun lendenen opgeschort. Dat betekent dit: ze droegen toen vaak soort toga's. Die lang en laag op de grond hangen. Maar daar mee kun je slecht lopen, en zeker niet hard lopen, dan struikel je over die lange onderkant. Als je weg moest lopen of rennen dan trok je dat omhoog en bond het om je middel. En zo meten ze aan tafel zitten.

En met schoenen aan de voeten. Normaal at men met blote voeten. Gewassen voeten. Thuis in de tent. Maar als je naar buiten moest over de onverharde wegen, zoals het kerkelaantje hierachter, dan deed je natuurlijk schoenen aan. Maar nu moeten ze al met schoenen aan aan tafel zitten.

En ze moesten de staf in hun hand houden. Die gebruikt je bij het wandelen buiten. Je kon erop steunen als je moeilijk liep, maar ook een steen mee weggrollen, een tak mee weghouden, een slang mee wegwerpen. Dat was nodig daar als je wandelde. Maar nu moeten ze die staf in hun hand houden terwijl ze eten.

Alsof je aan tafel zit met je jas aan, je schoenen aan, en je fiets- of autosleuteltje in je hand of uw rollator in uw hand. Alles wijst erop dat je direct moet kunnen vertrekken, je met a la minute kunnen opstaan en naar buiten gaan.

Dat was ook zo toen. Want zodra als het bericht zou komen: de verderfengel is rondgegaan en heeft de Egyptische eerstgeborenen geslacht, dan moest Israel direct vertrekken. Geen tijd te verliezen. Gereed om Egypte te verlaten en de woestijn in te trekken. In die houding werd het eerste Pascha gevierd.

En dan kijken we naar de Heere Jezus in Zijn Pascha waar Hij het Heilig Avondmaal heeft ingesteld. Zo direct wacht Hem het laatste deel van Zijn lijdensweg. Het zwaarste deel. Maar Hij is bereid. Hij zal gaan. Hij is gereed om verder te gaan. Om er Zich doorheen te worstelen. Door Gethsemané, naar Golgotha, naar de nederdaling ter hel, de dood in. Mijn ziel U opgedragen wil U alleen behagen, Mijn liefde en ijver brandt.

Die houding, die gezindheid. Want het Heilig Avondmaal is geen eindpunt. Geen plaats om te blijven. Nee, het is voedselplaats onderweg. Daarna wacht de pelgrimsreis weer door de woestijn. Wacht het strijdperk weer tegen de duivel.

Vanaf de avondmaalstafel wacht de woestijn weer met al zijn beproevingen. Die ons willen oefenen in godsvrucht en willen voorbereiden op de eeuwigheid. Wacht het strijdperk tegen de duivel en zoveel zonden. En het Heilig Avondmaal word niet gehouden om ons lui en gezapig te maken, maar in een houding van verlangen, verlangen om weer verder te kunnen, om meer geoefend te worden en meer te strijden.

Zo moest Israel beginnen aan de reis. Want het zou ook kunnen dat ze dachten: ja in Egypte hier is ook niet alles, dat is waar, maar ja, die reis naar Kanaän, door de woestijn, zand, heet, zwoegen, sjouwen. Laat maar. Ik zie dat nog niet zo zitten. Laat me nog maar even blijven. Nee, lendenen omgord, schoenen, staf: gereed om te vertrekken. Nu is het de tijd.

Zo begint het ook met de pelgrimsreis. Als de HEERE roept tot bekering, om te ontvluchten de toekomstige toorn. Te breken met de zonde. Dan kun je denken, ja het moet eigenlijk wel een keer, maar die bekering dat is ook wat: dat is strijd tegen mezelf, dan weet je ook niet allemaal wat er komt, laat nog maar even. Nee, vlucht, vertrek! Wees gereed. Haast je. Nu is het de tijd. Hoe ouder je wordt hoe moeilijker het gaat, en eens is de tijd voorbij. Roept God niet meer. Wees gereed en haast je. Hoeveel mensen in de hel zullen er zijn die zich nog hadden willen bekeren..... maar het hadden uitgesteld.

Maar ook onderweg blijft het steeds aan de orde. Wees gereed. Wees bereid om verder te gaan. Verlang naar groei en vordering! Zak niet weg in gezapigheid. Dat je vast zakt in je zondige gewoontes en gemakzucht. Niet Bijbellezen voor je de deur uitgaat, lang en lang op je mobiel blijven zitten, kijken en kijken naar dubieuze films. Als in modder waarin je steeds dieper wegzakt. Dat je ligt in het bed van aards geluk: we hebben het zo goed en dat ligt zo lekker, daar willen we niets van opgeven. Dat ligt zo lekker, nee, geen opschudding. Of in de slaap van zelfgenoegzaamheid. We vinden dat we het nog zo slecht niet doen als gemeente en persoonlijk.

Ja, dat is niet des Heeren avondmaal houden in zo'n houding. Zo vadsig en geestelijk lui. De mens beproeve zichzelf en er is week van voorbereiding. Om onze zonden te overdenken. En onze vervloeking. Daar gaat onze zelfvoldaanheid. Om te overdenken de belofte van Gods vergeving in Jezus. Dat bestrijdt de luiheid en de traagheid. Om te onderzoeken of we gezind met ons hele leven ware dankbaarheid te bewijzen, daar gaan onze zondige gewoontes. Week van voorbereiding is week van oefening in verlangen. Om te verlangen Heere, trek mij en wij zullen U nalopen. Om de schoenen aan te doen van de bereidheid om te lijden, om kruis te dragen om Zijns Naams wil. Om met Paulus te zeggen: ik jaag ernaar of ik het ook grijpen mocht. Niet dat ik al volmaakt bent, maar één ding doe ik, ik strek me ernaar uit.

Zo ten avondmaal gaan. Dat verlangen. Dat is de roeping. En dat verlangen kan zo klein zijn als een vingerhoed. Kan groter zijn als een beker, groot zijn als een emmer. Dat bepaalt wel de mate van zegen die ik op zal kunnen vangen. Groot verlangen zal doorgaans veel zegen ontvangen, meer dan dat kleine verlangen.

Want daarvoor gaf Jezus Zichzelf. Om kracht te geven voor de pelgrimsreis, kracht te geven voor de strijd. Ik voed u om u te sterken in de strijd. Het kruis vrolijk te dragen, de reis te volharden, en de strijd met kracht te voeren. Wat heerlijk als je daar deze week naar gaat verlangen. Dat je zelfbeproeving leidt tot dat verlangen. Tot het verdrijven van al die gezapigheid, voldaanheid en luiheid. Wat heerlijk zo volgende week te begeren kracht voor de strijd.

Zo wil de Heere geven dat wij bereid worden gemaakt. Want de roep komt tot ons uit de tekenen der tijden. En de roep komt tot ons uit het Woord. En eens klinkt de laatste bazuin ten teken dat Jezus komt. En dat Zijn bruid dan bereid is en direct gereed staat om Hem tegemoet te gaan. Of...of zal je dan denken, och, nou al, ik had nog zo graag dit willen meemaken en dat willen doen. Als een kind dat aan het spelen is en oma komt. En je moeder zegt: oma is er, kom kom haar een hand geven. En jij blijft nog maar spelen, even dit nog afmaken, even dit nog bekijken eigenlijk is oma wat te vroeg. Zou het zo zij als Jezus komen zou? Eigenlijk bent U te vroeg ik wil nog dit, ik had nog dat..... Het Heilig Avondmaal wil ons gereed maken. Gereed om Hem te ontvangen. De Bruidegom.

En dan zie ik een grote schare die niemand tellen kan, en zij dragen lange witte klederen. Lange klederen. De reis is voorbij. En ze hebben palmtakken in hun handen, geen staf, maar palmtak van overwinning. Dan is de rust daar. De eeuwige maaltijd. De eeuwige rust aan de levende fonteinen der wateren.

Amen